

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 233/08-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia princípu zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02, postupom Krajského súdu v Bratislave vedeného pod sp. zn. 9 Co 398/04, postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaniach o trestných oznámeniach MUDr. D. B. a postupom Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 68/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 a čl. 47 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru a porušenie princípu zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vedeného pod sp. zn. 9 Co 398/04, postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v konaniach o trestných oznámeniach sťažovateľa a postupom ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 68/07.

Zo sťažnosti vyplýva, že vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 63/02 koná okresný súd o žalobe Spoločenstva vlastníkov bytov „*bytovka 88*“ (ďalej len „žalobca“), zastúpeného štatutárom Ing. Š. B., proti sťažovateľovi o zaplatenie peňažnej čiastky. Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s rozhodnutím okresného súdu v tejto veci, aj keď neuviedol, ako a kedy okresný súd v tejto veci rozhodol, pričom svoju nespokojnosť zdôvodňuje tvrdeniami o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu, pretože podľa sťažovateľa Ing. Š. B. nedisponuje splnomocnením konať za žalobcu z dôvodu, že sa vôbec nemala uskutočniť ustanovujúca schôdza žalobcu, na ktorej by menovaný bol zvolený sa štatutára žalobcu, a teda podľa mienky sťažovateľa mala byť žaloba v danej veci okresným súdom odmietnutá ako podaná neoprávnenou osobou. Sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol, že tieto ním uvádzané skutočnosti nezohľadnil ani krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04 (označenie konania krajského súdu je iba v úvode sťažnosti, nie však v petite sťažnosti), a podľa sťažovateľa ich nezohľadnil ani ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 68/07. Sťažovateľ z dôvodu jeho nespokojnosti s postupom zákonnej sudkyne okresného súdu v tejto veci podal na ňu trestné oznámenie, avšak podľa sťažovateľa sa generálna prokuratúra touto vecou vôbec nezaoberala a ani sťažovateľovi neoznámila, ako s jeho podaním naložila.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Okresný súd Bratislava II, Krajský súd Bratislava, Ústavný súd Slovenskej republiky a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky porušujú základné práva MUDr. D. B., podľa čl. 48 ods. 2; čl. 46 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy SR; a podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 medzinárodného dohovoru v znení protokolu č. 11.

Každý zvlášť OS BA II, KS BA, Ústavný súd SR a GP SR sú povinní zaplatiť MUDr. D. B. zadosťučinenie vo výške každý 500.000.- Sk do 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

Trovy konania zaplatia nerozdielne porušovatelia práv do 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

V prípade omeškania zaplata má MUDr. D. B. právo vymáhať úroky z omeškania vo výške 17,6 % z dlžnej sumy od dna povinnosti zaplatiť do zaplata.

Ústavný súd ruší rozhodnutie 7 C/63/02-383 zo dňa 24. 05. 2006 doručeného až dňa 04. 08. 2006, po ďalších zbytočných prietahoch.

Ústavný súd SR prikazuje generálnej prokuratúre vo veci falsifikátov – dôkazov v súdnom spise bezodkladne konať a zabezpečiť výsluch svedkov – účastníkov z ustanovujúcej schôdze a vec ukončiť v lehote 3 mesiace od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

Ústavný súd sa zaväzuje, že odstráni obštrukcie v konaní vo veciach D. B. a proti obštruktérom začne disciplinárne konanie, s výsledkom upovedomí D. B.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je posúdenie, či v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 63/02, v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04, v konaní generálnej prokuratúry a v konaní ústavného súdu vedenom pod sp. zn. II. ÚS 68/07 boli porušené sťažovateľom označené práva zaručené v ústave a v dohovore.

1. Ku konaniu ústavného súdu vedenému pod sp. zn. II. ÚS 68/07

Zo sťažnosti je zrejmá nespokojnosť sťažovateľa s rozhodnutím ústavného súdu č. k. II. ÚS 68/07-21 z 26. apríla 2007, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia práv zaručených v čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/2002 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04.

Podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej smeruje proti rozhodnutiu ústavného súdu, ako neprípustnú odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Ku konaniu okresného súdu vedenému pod sp. zn. 7 C 63/02

Podľa zistenia ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02 koná okresný súd o žalobe žalobcu, zastúpeného štatutárom Ing. Š. B., proti sťažovateľovi o zaplatenie 58 157,83 Sk s príslušenstvom (po pripustení zmien pôvodného žalobného návrhu), z titulu dlžného na mesačných preddavkoch do fondu prevádzky, údržby a opráv a záloh za služby spojené s užívaním bytu vo vlastníctve sťažovateľa v D.

V predmetnom konaní okresný súd vyhlásil 1. júla 2004 rozsudok, ktorým z časti žalobnému návrhu žalobcu vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu sa okrem výroku o vrátení súdneho poplatku odvolali obidvaja účastníci konania, pričom sťažovateľ v odvolaní konštatoval, že predmetný rozsudok okresného súdu považuje za nezákonný, pretože podľa jeho názoru okresný súd zvýhodnil žalobcu, ktorý nepreukázal, že štatutár (vtedy p. Š.) je oprávnený konať v mene žalobcu, a tiež podľa sťažovateľa nebolo preukázané, že „*prebehla registrácia zmluvy o spoločenstve vlastníkov*“.

Krajský súd uznesením č. k. 9 Co 398/04-224 a 9 NcC 46/04-224 z 26. mája 2005 rozsudok okresného súdu v odvolaní žalobcu napadnutej časti zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom odvolanie sťažovateľa krajský súd kvalifikoval ako nedôvodné a v tejto súvislosti konštatoval (str. 6): „*Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd zato, že prvostupňový súd dospel k správnym záverom, že navrhovateľ vznikol zákonom predpísaným spôsobom v zmysle § 7 ods. 1 vyššie citovaného zákona, predsedom spoločenstva bol zvolený Š. Š., ktorý je štatutárnym orgánom, keď odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku a preto sú námietky odporcu ohľadne nedostatku aktívnej legitímácie uvedené vo svojom odvolaní právne irelevantné.*“

Uznesením č. k. 7 C 63/02-311 z 12. decembra 2005 okresný súd nevyhovel žiadosti sťažovateľa z 29. júla 2005 o ustanovenie právneho zástupcu v konaní. Toto uznesenie bolo

z dôvodu odvolania sťažovateľa potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 21/06-337, 9 Co 98/06-337 a 9 NcC 2/06-337 z 28. februára 2006. Následne sťažovateľ 19. mája 2006 podal proti predmetnému uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré okresný súd predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), avšak najvyšší súd prípisom z 27. septembra 2006 vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený, pretože bolo potrebné rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa z 18. septembra 2006, ktorou požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v dovolacom konaní. Uznesením č. k. 7 C 63/02-441 z 5. októbra 2006 okresný súd neustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu pre dovolacie konanie. Toto uznesenie bolo z dôvodu odvolania sťažovateľa potvrdené aj uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 485/06-465 z 30. mája 2007.

Medzitým okresný súd viazaný právnym názorom krajského súdu vysloveným v rámci odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 9 Co 398/04 a 9 NcC 46/04 opätovne vyhlásil vo veci rozsudok č. k. 7 C 63/02-383 z 24. mája 2006, ktorým časti žalobného návrhu žalobcu vyhovel a vo zvyšnej časti tento žalobný návrh zamietol. Odvolanie sťažovateľa proti predmetnému rozsudku okresného súdu bolo okresnému súdu doručené 7. augusta 2006, z dôvodu podania ktorého okresný súd uznesením č. k. 7 C 63/02-482 z 24. októbra 2007 uložil sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Sťažovateľ sa odvolal aj proti tomuto uzneseniu, ktoré bolo uznesením krajského súdu č. k. 12 Co 20/2008-491 z 20. februára 2008 zrušené.

Vo vzťahu k označenému konaniu okresného súdu namieta sťažovateľ porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 dohovoru, ako aj porušenie čl. 14 dohovoru, zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ich namieta z dôvodu, že okresný súd nevyhovel jeho návrhu a žalobu proti nemu nezamietol z dôvodu sťažovateľom tvrdeného nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že tými istými argumentmi sťažovateľ zdôvodnil ním namietané porušenie čl. 6 ods. 1 (jeho atribút spravodlivého súdneho konania) a čl. 14 dohovoru v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02, aj v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 68/07.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd oboznámil s obsahom uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 68/07-21 z 26. apríla 2007 a zistil, že týmto uznesením ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú, pretože v tejto časti bola sťažnosť sťažovateľa už preskúmaná ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 71/06. Uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 68/07-21 z 26. apríla 2007 nadobudlo právoplatnosť 11. júna 2007.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Odmietnutie návrhu na začatie konania pre jeho neprípustnosť je rozhodnutím „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napadá rovnaké konanie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako neprípustný.

Vychádzajúc z toho, že sťažovateľ namieta z rovnakých dôvodov porušenie tých istých práv a v súvislosti s tým istým konaním okresného súdu, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru je neprípustná, a preto ju na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02 bolo porušené aj jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie zdôvodňuje tými istými dôvodmi, ako v prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu (na spravodlivé súdne konanie) s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale je implikované aj v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a to v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 71/97).

Inými slovami právo na spravodlivý proces je garantované nielen v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj v čl. 46 ods. 1 ústavy, takže vzhľadom na uvedené ústavný súd zistil, že atribút spravodlivého súdneho konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02 bol už ústavným súdom preskúmaný v konaní ústavného súdu vedenom pod sp. zn. II. ÚS 68/07. V uvedenom konaní ústavný súd konštatoval, že v prípade nespokojnosti sťažovateľa s meritórnym rozhodnutím okresného súdu mal sťažovateľ možnosť domáhať sa jeho zmeny využitím účinných prostriedkov nápravy (odvolanie) v systéme všeobecných súdov (v konaní pred krajským súdom, pretože ústavný súd nie je odvolacou inšinciou proti rozhodnutiam všeobecných súdov), ktoré sťažovateľ napokon aj využil, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. II. ÚS 68/07-21 z 26. apríla 2007 v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci.

Odmietnutie návrhu na začatie konania pre nedostatok právomoci je rozhodnutím „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napadá rovnaké konanie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako neprípustný.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je aj vo vzťahu k namietanému čl. 46 ods. 1 ústavy neprípustná, a preto ju na

predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02, ústavný súd toto preskúmal iba v čase po vydaní uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 68/07-21 z 26. apríla 2007, ktorým ústavný súd už z hľadiska tohto základného práva preskúmal označený postup okresného súdu.

Po vydaní uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 68/07-21 z 26. apríla 2007 ústavný súd v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02 zistil nasledujúci skutkový stav. Spis vedený pod sp. zn. 7 C 63/02 bol po rozhodnutí ústavného súdu a po skončení odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 4 Co 485/06, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 63/02-441 z 5. októbra 2006, ktorým okresný súd neustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu pre dovolacie konanie, vrátený okresnému súdu 16. júla 2007 (odvolacie konanie prebiehalo na krajskom súde od 23. októbra 2006 do 16. júla 2007). Následne okresný súd vydal uznesenie č. k. 7 C 63/02-482 z 24. októbra 2007, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku. V dôsledku odvolania sťažovateľa proti tomuto uzneseniu sa spis okresného súdu vedený pod sp. zn. 7 C 63/02 nachádzal od 21. januára 2008 do 29. februára 2008 na krajskom súde, ktorý odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil. Následne okresný súd opätovne 5. mája 2008 predložil spis krajskému súdu na konanie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 63/02-383 z 24. mája 2006, kde sa nachádza doteraz.

Vzhľadom na to, že uvedený skutkový stav v postupe okresného súdu nesignalizuje v období po vydaní uznesenia ústavného súdu možnosť porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, reálnosť porušenia ktorého by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06), sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02 sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdom zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 ústavy (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, v danom prípade sťažovateľovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc, a to „za podmienok ustanovených zákonom“. Zo sťažnosti sťažovateľa nevyplýva žiadny argument, ktorým by zdôvodnil namietané porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy. Iba zo zisteného skutkového stavu v danej veci sa možno domnievať, že sťažovateľ toto tvrdí z dôvodu, že okresný súd nevyhovel jeho žiadosti, aby mu bol v konaní pred okresným súdom ustanovený právny zástupca.

Vzhľadom na princíp subsidiarity [„ak (...) nerozhoduje iný súd“], ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky (vrátane všeobecných súdov).

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 63/02-311 z 12. decembra 2005, ktorým okresný súd nevyhovel žiadosti sťažovateľa z 29. júla 2005 o ustanovenie právneho zástupcu v konaní, bolo z hľadiska preskúmania existencie

„*podmienok ustanovených zákonom*“ na jeho vydanie preskúmané už v odvolacom konaní krajského súdu č. k. 9 Co 21/06-337, 9 Co 98/06-337 a 9 NcC 2/06-337.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

Napokon sťažovateľ namietal, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 63/02 bolo porušené aj jeho právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 13 dohovoru, avšak z obsahu sťažnosti nevyplýva, čím, resp. akým konaním sa okresný súd mal v napadnutom konaní dopustiť porušenia označeného práva. Sťažovateľ teda neuviedol žiaden argument na podporu jeho požiadavky vysloviť ním požadované porušenie práva zaručeného v čl. 13 dohovoru. Ústavný súd uvádza, že len tvrdenie sťažovateľa o porušení práva alebo slobody bez konkrétneho zdôvodnenia, čím, resp. akým postupom malo k jeho porušeniu dôjsť, nepostačuje na to, aby ústavný súd jeho porušenie vyslovil. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie náležitostí predpísaných zákonom.

3. Ku konaniu krajského súdu vedenému pod sp. zn. 9 Co 398/04

Sťažovateľ označil za porušovateľa ním označených základných práv a práv zaručených v ústave a dohovore aj krajský súd, ktorý sa mal ich porušenia dopustiť v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04, v rámci ktorého krajský súd konal o odvolaniach účastníkov konania proti rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 63/02-138 z 1. júla 2004.

Z obsahu spisu vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 68/07 ústavný súd zistil, že vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04 bola sťažnosť sťažovateľa odmietnutá ako podaná oneskorene.

V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 84/02, IV. ÚS 36/03) rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho oneskorené podanie je rozhodnutím „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda rovnaké konanie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako oneskorene podaný. Lehotu dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti, ktorú na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ustanovuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nemožno odpustiť ani predĺžiť.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je neprípustná, a preto ju na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 398/04, ústavný súd vzhľadom na to, že uznesenie krajského súdu č. k. 9 Co 398/04-224 z 26. mája 2005 bolo sťažovateľovi doručené 25. júla 2005, sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému postupu generálnej prokuratúry

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnosti neoznačil konanie generálnej prokuratúry, v rámci ktorého malo dôjsť k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základných práv zaručených v ústave a práv zaručených v dohovore, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec ústavný súd uvádza, že podanie sťažovateľa obsahovalo hrubo urážlivé a dehonestujúce výroky na adresu zákonnej sudkyne okresného súdu, ako aj na adresu sudkyne ústavného súdu.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu sťažovateľa poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004)“.

V prípade hrubo neslušného a urážlivého obsahu takéhoto návrhu môže byť návrh odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ak záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými vo svojom podaní prekročil hranicu normálnej kritiky a hrubo uráža zákonnú sudkyňu okresného súdu a sudkyňu ústavného súdu, a to v rozpore s princípom zachovania slušnosti, úcty k súdom a jeho sudcom.

Správanie sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu bolo treba označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takého práva.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd mohol sťažnosť sťažovateľa odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ktorých súčasťou je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a trovách konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal ich priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2008